

Porträtt: Ella Lindén

***“Ibland märker
jag inte vad låten
handlar om förrän
den är klar”***

• När Ella Lindén sätter sig ner och börjar
• skriva går allt i ett; ackorden, melodin och texten
• formas i ett och samma ögonblick. Det går inte
• att hindra, något underliggande måste få komma
• ut. Plötsligt utkristalliserar sig låtens handling
• och blottar en känsla som hon inte har kunnat
• sätta fingret på tidigare. Det är okej att det blir
• personligt, för ingen annan ska ju
• höra låten... Eller?

Ålder: 21

Familj: Mamma, pappa och storebror

Hemstad: Karlskoga

Pluggar: Låtskriveri

Favoriträtt: Potatis- och purjolökssoppa

Bästa låten just nu: Doomsday - Lizzy McAlpine

Text och foto: Adina Koch

Det är en tidig decembermorgon hemma hos familjen Lindén i Karlskoga. Alla har samlats i dotterns rum där presentpapper har spridits ut i sängen och en svag doft av eld dröjer sig kvar efter att födelsedagsljusen blåsts ut. Ett paket är särskilt intressant, för det är nästan större än födelsedagsbarnet själv. I skenet från sänglamporna slits pappret av och avslöjar paketets innehåll: en trägitarr. Ella Lindén, iklädd Mini-Hopp-pyjamas och med napp i munnen, har fått sitt första riktiga musikinstrument.

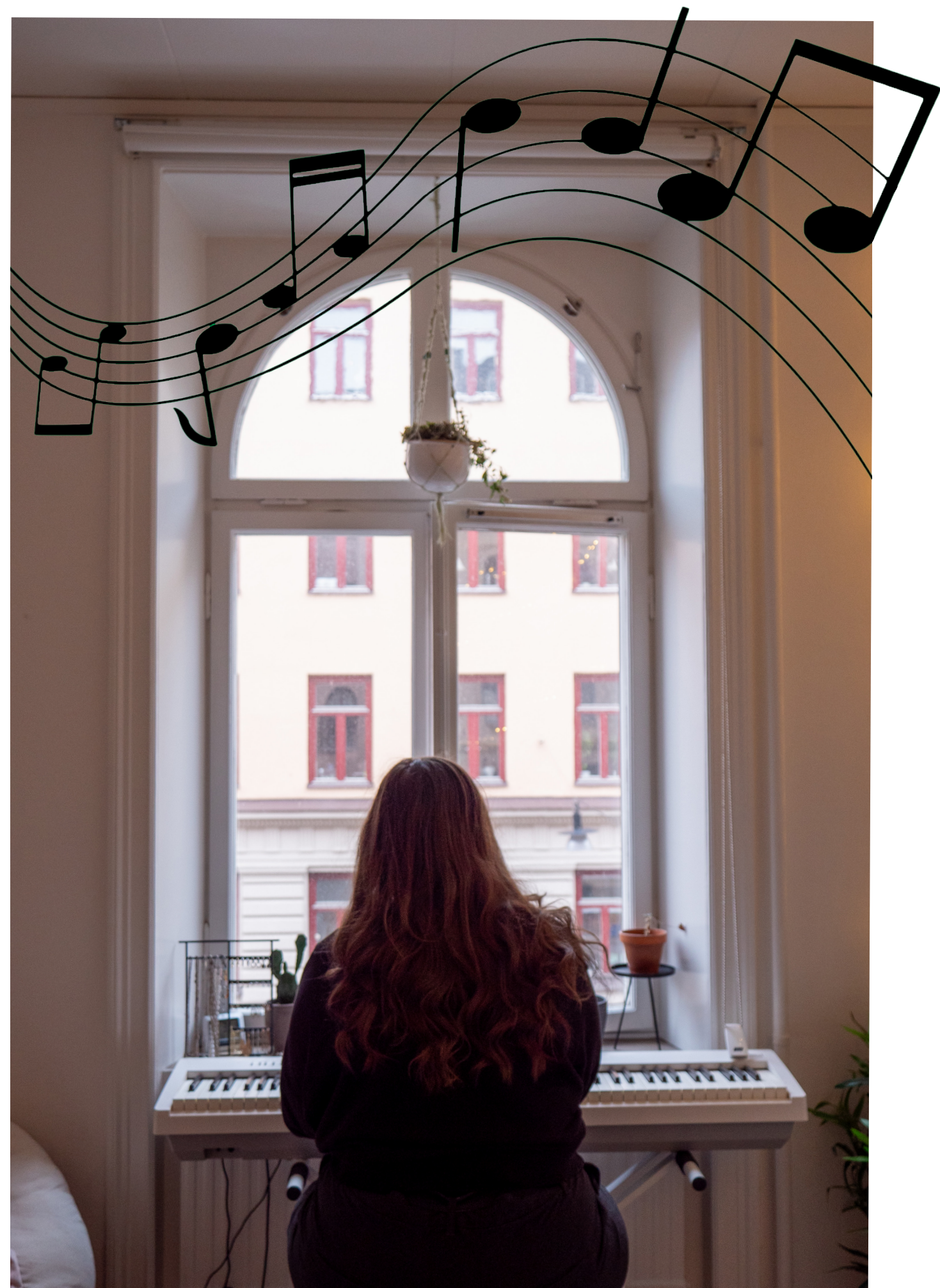

Ella Lindéns familj har alltid uppmuntrat hennes musicerande. Foto: Åsa Lindén

”Musiken har bara kommit”

Den där trägitarren var visserligen inte det enda instrumentet som knäpptes, trummades och plinkades på av barnfingrar i Ella Lindéns barndomshem.

- Vi har alltid haft ett stort, akustiskt piano hemma. Som barn tyckte jag att det såg fascinerande ut. Idag befinner sig Ella Lindén 250 kilometer öster om sin hemstad. Vi sitter i en soffgrupp på Kaggeholms folkhögskola och har en timme på oss innan Ella Lindén behöver ge sig iväg till sitt jobb. Men just nu befinner hon sig i huset i Karlskoga i tanken. Hon sitter svagt framåtlutad med händerna knäppta i knät medan hon berättar.
- Vi hade små plastinstrument och en synth som spelade av sig själv. Mina föräldrar blev galna på synthen, för vi tryckte bara igång den och gick därifrån, säger hon och skrattar.

Peppande, aldrig pushande

Irritationen över leksakssynten verkar inte ha hindrat Ella Lindén föräldrar från att bejaka hennes och broderns musicerande. Hennes pappa har själv jobbat som musiker och musiklärare för att sedan sadla om till IT-tekniker. Hon berättar att han gärna engagerar sig i låtarna hon skriver och blir stolt när hon eller brodern, som också är musiker, får gigs.

- Han tycker att det är jättekul att vi håller på med musik, men vet också hur mycket slit det kan innebära. Det krävs hårt arbete för att komma någonstans. Samtidigt är hon noga med att understryka att hennes föräldrar aldrig har varit pushande, snarare peppande. - Musiken har bara kommit, men att ha varit omgiven av musik från en ung ålder har nog bidragit till det.

Utan att någonsin ha tagit musiklektioner skriver Ella Lindén sin första låt vid familjens piano. Hon är 10 år gammal och inspireras av Ariana Grandes debutsingel. Idag beskriver hon låten som generisk bubbelgum-pop. Jag frågar om hon minns något av texten.

”Det är låtarna som kommer från hjärtat som brukar betyda mest i slutändan”

- Love is in the air, I can feel it in the sky, nynnar hon och knäpper lite med fingrarna. Och så var det lite såhär “oh ooh wo oh”. Låten är väldigt annorlunda nu och inget hon känner att hon skulle kunna jobba vidare med idag. - Jag kände inga riktiga känslor kring den låten utan försökte mest vara en låtskrivare.

Idag uppskattar Ella Lindén antalet egenskrivna låtar i hennes repertoar till mellan 80 och 90 stycken. Till skillnad från den där allra första låten bottenar numera alla låtar i verkliga känslor och erfarenheter. Men att skriva musik från hjärtat kan ha sina nackdelar.

- Några gånger har jag kommit för nära in på det jobbiga. Om jag har haft en dålig dag och känt att jag vill skriva av mig så kan det bli lite för känsligt.

Vid sådana tillfällen kan det ta emot att spela upp låten för någon annan och det har hänt att hon har ändrat texten i efterhand. Samtidigt beskriver hon det härliga i att kunna skriva av sig.

- Det är låtarna som kommer från hjärtat som brukar betyda mest i slutändan. Ibland märker jag inte vad låten ska handla om förrän den är klar.

Ellas huvudinstrument är sång. Därefter kommer trummor, gitarr och sedan piano.

Och kanske är inte allting rakt igenom ledset heller. Ella Lindén brukar se till att även de dystra låtarna innehåller någon ljusning, eller “glimmer” som hon själv kallar det. Hon vill inge en känsla av att det som inte är bra nu kan bli bra sen.

- Det låter ju lite klyschigt, säger hon med ett ursäktande leende.

På andra sidan rummet kommer en kvinna gåendes mot oss med raska steg.

- Jag kommer behöva stänga den här delen, säger kvinnan medan hon skjuter in några stolar vid ett av borden. Hon förklarar att Filadelfiakyrkan ska använda delen som vi sitter i till ett evenemang senare under kvällen. Vi plockar lydigt ihop vår saker och flyttar på oss. Jag inser att påsen med kardemummabullar som jag har tagit med mig står orörd. Jag ser till att ställa fram den lite mer inbjudande på det nya bordet där vi slår oss ner.

Olycklig kärlek, det blir oftast temat när Ella Lindén skriver musik. Varför det blir så har hon lite svårt att svara på.

- Det känns som att det krävs mer av mig för att skriva en bra, glad låt. För mig är nästan ingenting rakt igenom bra. Om jag skulle skriva något glatt så finns det nog lite vemod där också, säger hon.

Som person är Ella Lindén en relativt positiv och ibland funderar hon på hur det kommer sig att låtarna sällan blir glada. Hon tar en paus för att tänka efter och ser ut i rummet där glödlamporna kastar ett dunkelt men varmt sken.

- Det är väl det att jag känner väldigt mycket känslor generellt, kanske. Även om de är bra är de oftast starka.

En låt som Ella Lindén upplever som lite för ärlig är låten *Put me in a Jar*. Men trots att låten känns blottande är hon glad över att ha skrivit den.

- Den handlar om att vara i en glasburk och vilja ta sig ut, men att samtidigt vara bekväm i glasburken eftersom det är läskigt utanför. Jag skrev den när jag kände mig instängd i mitt eget och var rädd för att släppa ut känslorna.

Det var ungefär ett år sedan Ella Lindén skrev låten och hon tror att det skulle kännas annorlunda att framföra den idag jämfört med då.

- Man växer mycket på ett år, så den känns inte lika nära inpå. Men om jag har en dålig dag känner jag fortfarande att låten tilltalar mig.

”Jag måste kliva ut i
det riktiga livet och
satsa”

Ja, Ella Lindén har svårt att planera det hon ska skriva om i förväg. Oftast kommer musiken som ett flöde när hon får en stund över, och det är inte alltid hon vet vad det ska handla om i förväg. I hennes korridorsrum vid Tegnérkunden finns en keyboard, en akustisk gitarr, en elbas och ett skrivbord med ljudkort och monitorer. Hon spelar även trummor, men det får inte plats i rummet.

- Jag kan komma hem och tänka “ah, där står ju min gitarr” och bli sugen på att spela. Det är sällan jag planerar att skriva musik, oftast sätter jag mig bara med gitarren.

Låtskrivarprocessen är ofta lekfull utan förutbestämda tankar om vilken väg musiken ska ta.

- Text, melodi och harmonik kommer ofta ungefär samtidigt, säger hon och gestikulerar med armen som att hon spelar gitarr. Hon skrattar när hon kommer på sig själv: Nu gör jag såhär som att jag vore en hårdrocksgitarrist.

Det finns mönster i vilka ackord som Ella Lindén brukar använda, det märker hon själv. Vissa ackord är helt enkelt lättare att skriva melodi över. Själv skulle hon beskriva sin musik som innerlig, känslofylld, alternativ pop.

- Jag fick höra av min lärare att min musik kan vara smäktande. För mig är det en positiv beskrivning.

Artistdrömmen har funnits hos Ella Lindén sedan hon var liten, och den lever än.

- Min dröm är att fortsätta med mitt låtskriveri och artisteri. Jag vill framföra egna låtar och åka runt och spela dem, säger hon.

Samtidigt vet hon att man måste kämpa hårt för att komma någonstans, det har hon med sig hemifrån.

- Jag känner att jag måste kliva ut i det riktiga livet och satsa. Oron inför framtiden har smugit sig på lite grann, men samtidigt har jag en plan för vad jag vill göra. Jag känner att jag kan lita på att det kommer gå bra om jag gör det jag vill och kämpar för det.

Hon berättar att hon trots allt inte känner sig så stressad kring artisteriet, utan tycker att det viktiga är lärdomarna på vägen.

När vi möts har arbetet med låtarna till Kaggeholms välgörenhetsgala inte påbörjats ännu. Ella Lindén är inte säker på vad hon ska skriva om, men en idé är att skriva en låt om regn. Det har blivit dags för henne att gå. Bullarna är fortfarande orörda, men jag tvingar på henne en bulle som hon tar i handen medan hon vinkar hejdå. Om hon håller sig till idén om regn återstår att se. Kanske kommer något viktigare fram när hon väl sätter sig med gitarren. ■

